

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. F.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2013, č. j. 49 Az 20/2013 – 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2013, č. j. OAM-30/LE-BE02-K01-2013, rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovanýho žalobu, kterou zamítl shora označeným rozsudkem Krajský soud v Praze a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování ve výši 16.456 Kč. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatoval, že důvodem pro udělení azylu nejsou ekonomické problémy žalobce v zemi původu, ani snaha o legalizaci pobytu v České republice. Krajský soud dospěl k závěru, že z výpovědí žalobce není pochyb o tom, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Námitku žalobce, že žalovaný neprovedl žádné dokazování k otázce, z jakých důvodů po autonehodě až do současné

doby nemohl navštěvovat svou dceru, působí dle krajského soudu účelově vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení před žalovaným nevyužil svého práva vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Krajský soud shledal, že z postupu žalobce je zřejmá snaha prodloužit řízení o mezinárodní ochraně, případně si legalizovat pobyt v České republice, což je účel, ke kterému zákon o azylu neslouží. Nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný porušil ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se zabýval rodinnou, sociální i ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a dobrému zdravotnímu stavu. Žalovaný řádně vyhodnotil i žalobcem tvrzené vazby na jeho matku a dceru žijící v České republice. V souladu s ustálenou judikaturou žalovaný konstatoval, že samotnou existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. V této souvislosti krajský soud poukázal na sdělení Dětského centra Kolín ze dne 20. 2. 2013, podle kterého byla nezletilá dcera žalobce L. F. do zařízení přijata dne 25. 7. 2011 na žádost její matky (družky žalobce), která neměla podmínky se o ní starat, přičemž pravidelné návštěvy dcery ze strany žalobce ustaly v září roku 2011 a jeho poslední návštěva proběhla dne 2. 12. 2011. Žalobce přitom byl po dopravní nehodě vyšetřován na svobodě a k výkonu trestu nastoupil až dne 15. 6. 2012. Nezájem žalobce o jeho dceru podle krajského soudu dokládá také skutečnost, že žalobci ani nebylo známo, že jeho dcera byla dne 17. 12. 2012 propuštěna z uvedeného zařízení do péče budoucích pěstounů na základě rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14, Odboru sociálních věcí a zdravotnictví. Žalobce o dceru nepečuje, finančně na ni nepřispívá, nežije ani s družkou či se svojí matkou. Za náležitě podložený získanými informacemi, dostatečně odůvodněný a správný označil krajský soud také závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal prostřednictvím své zástupkyně proti tomuto rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnil podáním ze dne 10. 2. 2014. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že Ukrajinu i se svojí rodinou opustil v roce 1998 z ekonomických důvodů, když nemohl ve své zemi sehnat práci. V České republice žil legálně, měl zde povolený dlouhodobý pobyt a udělené vízum za účelem podnikání. S manželkou se v roce 2006 rozvedl a žil ve společné domácnosti s družkou J. Z. Z tohoto vztahu se jim dne 18. 7. 2011 narodila dcera L. F. Žalobce chtěl o dceru pečovat, ale jeho družka ji umístila do kojeneckého ústavu, aniž by jej o tomto svém rozhodnutí informovala. Zřejmě se o dceru nechtěla nebo nemohla starat, byla nemocná. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že on i jeho matka dceru pravidelně navštěvovali (žalobce naposledy v květnu 2012), přičemž po autonehodě, ke které došlo v prosinci 2011, tak již činit nemohl a v době, kdy vykonával trest odnětí svobody, byl jeho kontakt s dcerou vyloučen.

[4] Stěžovatel namítal, že nebyly zkoumány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť v rozhodnutí žalovaného je sice uvedeno, že u něj nebyl shledán žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro jeho udělení, avšak absentují zde konkrétní úvahy o tom, proč v jeho případě nebyl shledán žádný důvod pro udělení této formy mezinárodní ochrany. Za nesprávné označil také neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný nezkoumal, z jakého důvodu nemohl navštěvovat svou dceru po autonehodě, ke které došlo dne 12. 12. 2011. Skutečností však je, že ji navštívil v květnu

pokračování

2012. Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že k České republice má trvalé vazby, žije zde jeho matka, dcera i sestra. Má zde ekonomické sociální i kulturní zázemí, v zemi původu však takovéto vazby nemá. Nucený odchod z České republiky by podle stěžovatele představoval porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a znamenal by pro něj velmi hluboký zásah do jeho soukromého života i do života jeho rodiny. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry, k nimž dospěl krajský soud. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti. Snahu o sloučení rodiny a pokračování v podnikání na území ČR nelze považovat za důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Po celkovém posouzení věci označil žalovaný žádost stěžovatele za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v České republice. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[6] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*“.

[7] O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat mj. „*tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“.

[8] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud nemůže stěžovateli přisvědčit v jeho názoru, že nebyly zkoumány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. V případě této námitky Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž se vyjádřil k samotnému smyslu humanitárního azylu.

[10] Nejvyšší správní soud dále připomíná judikaturu týkající se přezkoumávání rozhodnutí o humanitárním azylu, kdy Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003 vyslovil, že: *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda remisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“* V případě přezkoumání rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy soud ve správním soudnictví není oprávněn nahrazovat správní uvážení žalovaného svou úvahou a zkoumá pouze, zda je rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu přezkoumatelně odůvodněno.

[11] V projednávané věci se žalovaný podrobně zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný se tedy náležitě zabýval možnými důvody pro udělení humanitárního azylu stěžovateli, neshledal však žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro jeho udělení. Závěr žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu stěžovateli tak je řádně odůvodněný a podepřený relevantními skutečnostmi.

[12] Za nesprávné stěžovatel označil také neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalovaný nezkoumal, z jakého důvodu nemohl svou dceru po autonehodě až do současné doby navštěvovat; stěžovatel ji přitom navštívil v květnu 2012. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatele. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, že žalovaný se při posouzení otázky, zda jsou v případě stěžovatele dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu náležitě zabýval vztahem stěžovatele s jeho dcerou, když poukázal na skutečnost, že dle sdělení Dětského centra Kolín ze dne 20. 2. 2013 stěžovatel naposledy navštívil svoji dceru dne 2. 12. 2011 a poté již o ni nejevil žádný zájem, přestože byl vyšetřován na svobodu a výkon trestu nastoupil až dne 15. 6. 2012. S ohledem na výše uvedené žalovaný označil ničím nedoložené tvrzení stěžovatele, že dceru navštívil v květnu 2012 za účelové. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a dodává, že i kdyby stěžovatel svou dceru skutečně v květnu 2012 navštívil, nic by to nezměnilo na skutečnosti, že ji pravidelně nenavštěvoval a dcera si k němu nemohla vytvořit vazbu. Dále je třeba

pokračování

uvést, že stěžovatel ani neuvedl žádné podstatné důvody, pro které nemohl navštěvovat svou dceru před 15. 6. 2012, kdy nastoupil výkon trestu odnětí svobody. Žalobce ani neuvedl, že by podnikal konkrétní kroky, aby dceru převzal do své péče. Žalovaný se tudíž jimi ani nemohl zabývat a nemohl pochybit při jejich zkoumání, jak to namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu (dříve azyl), což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42.

[13] Žalovaný rovněž řádně zdůvodnil, že stěžovateli nehrozí vážná újma ani z žádného jiného důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 zákona o azylu a dospěl tak ke zcela správnému závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[14] Stěžovatel poukázal také na skutečnost, že k České republice má trvalé vazby, žije zde jeho matka, dcera i sestra. Má zde ekonomické sociální i kulturní zázemí, v zemi původu však takovéto vazby nemá. Nucený odchod z České republiky by tak podle stěžovatele představoval porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a znamenal by pro něj velmi hluboký zásah do jeho soukromého života i do života jeho rodiny.

[15] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele, neboť jeho rodinné vazby existující na území České republiky nejsou ani zdaleka natolik intenzivní (s dcerou se, jak již bylo uvedeno výše, nestýká, existenci sestry a její pobyt v České republice zmínil poprvé až v kasační stížnosti, místo pobytu jeho bývalé družky mu vůbec není známo, pouze s matkou je v pravidelném telefonickém kontaktu), aby je bylo možné podřadit pod čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jehož aplikací se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Azs 7/2011 - 59, a v usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36, (včetně tam citované prejudikatury), v němž mimo jiné vyslovil, že *„vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není stěžovatelův případ.“* Tvrzené ekonomické a sociální zázemí stěžovatele na území České republiky stejně jako ekonomické problémy stěžovatele, pro něž opustil zemi původu, pak nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[16] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky vznesené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[17] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[18] Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, č. j. 49 Az 20/2013 – 14, jehož náklady nese stát, byla stanovena za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jiřím Pallou v právní věci žalobce: **R. F.**, zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2013, č. j. 49 Az 20/2013 – 61,

t a k t o :

Datum vydání usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2013 – 38 se na č. l. 40 **o p r a v u j e** tak, že správně zní: **24. dubna 2014.**

O d ů v o d n ě n í :

[19] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2013, č. j. OAM-30/LE-BE02-K01-2013, rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[20] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou zamítl shora označeným rozsudkem Krajský soud v Praze.

[21] Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 4 Azs 34/2013 – 38 a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a soudem ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč.

[22] Podle ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci. Podle § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.

[23] Z uvedených ustanovení vyplývá, že opravit usnesení je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru, jako chyby v psaní a počtech, k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení rozsudku a která je každému zřejmá; zřejmost takové nesprávnosti je na první pohled patrná zejména z porovnání výroku rozsudku s jeho odůvodněním, popř. i z jiných souvislostí.

[24] Takové zřejmé nesprávnosti se dopustil Nejvyšší správní soud při písemném vyhotovení svého usnesení č. j. 4 Azs 34/2013 - 38, a to na č. l. 40, neboť na místo správného data vydání 24. dubna 2014, uvedl 24. května 2014. Při vyhotovení usnesení tak došlo k chybě v psaní, kterou je možno napravit cestou vydání opravného usnesení. Proto předseda senátu za použití ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. tak učinil vydáním tohoto opravného usnesení. Po provedené opravě bude tudíž na č. l. 40 nově správně uvedeno datum vydání usnesení: 24. dubna 2014.

[25] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z citace ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. sice vyplývá, že opravné usnesení je třeba vydat jen v případě, týká-li se oprava výroku opravovaného rozhodnutí, přičemž v ostatních případech, tj. týká-li se jen jeho záhlaví či odůvodnění, není potřebné takové usnesení vydávat a je možno provést opravu mechanicky přímo v textu originálu rozhodnutí i jeho stejnopisech doručených účastníkům (jakož i v ostatních stejnopisech rozhodnutí), nicméně vzhledem ke komplikovanosti tohoto způsobu, kdy je třeba vyžadovat od účastníků zpět jim doručené stejnopisy, které jsou navíc doručovány účastníkům pouze v elektronické podobě pokládal Nejvyšší správní soud za schůdnější, volit i v případě opravy odůvodnění usnesení č. j. 4 Azs 34/2013 - 38 formu opravného usnesení, když zákonná úprava mu takový postup nezakazuje. Oprava se nijak nedotýká vykonatelnosti opravovaného usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu